

12. navadna nedelja – leto A

Koga se moramo bati

»Ne bojte se jih torej! Nič ni zakritega, kar se ne bo razodelo, in skritega, kar se ne bo spoznalo. Kar vam pravim v temi, povejte na svetlobi; in kar slišite na uho, oznanite na strehah. Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti. Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v peklenski dolini!

Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta. Vam pa so celo vsi lasje na glavi prešteti. Ne bojte se torej! Vi ste vredni več kakor veliko vrabcev.«

Priznajmo Kristusa pred ljudmi

»Vsakega torej, ki bo priznal mene pred ljudmi, bom tudi jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih. Kdor pa bo mene zatajil pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.« Mt 10,26-33

Priznati Jezusa pred ljudmi

Tokrat se mi je pogled ustavil ob misli: *»Vsakega torej, ki bo priznal mene pred ljudmi, bom tudi jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.«* Ne vem sicer, koliko vam pomeni večnost, statistike namreč govorijo, da mnogi ne verujejo v posmrtno življenje. Zame je večnost vsekakor cilj našega zemeljskega potovanja in končni cilj našega romanja vere. Upam, da si tja želimo in upam, da bomo tja tudi prišli.

No, o tem, kaj je ena od nalog, da tja pridemo, pa smo slišali v evangeliju: Priznati Jezusa pred ljudmi, da nas bo On priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih. Kaj naj bi pomenilo priznati Jezusa? Najbrž to, kar smo pred časom že razmišljali o veri. Verovati pomeni živeti, kakor je živel Jezus. Priznati ga, pa pomeni verovati. Če torej potegnemo črto, lahko rečemo, da pomeni priznati Jezusa pred ljudmi, živeti, kot je živel On. Vse naše delovanje in govorjenje naj bi bilo v prvi vrsti pričevanje življenja.

Jezusovo življenje pa bi lahko tokrat strnili v njegove besede, ki smo jih slišali pri eni od delavniških sv. maš v preteklem tednu. Jezus pravi: *»Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo; nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce (Mt 6,19-21).«* Najbrž je bolj pomembno živeti ta Jezusov nasvet in pričevati z življenjem, kot pa se v prvi vrsti razglašati za kristjana, pa tega ne živeti.

Kje je torej naš zaklad in kje naše srce? Ali s tem priznavamo, da poznamo Kristusa? Papež Frančišek nas je ob tem odlomku opozoril na tri nevarnosti, tri zgrešene zaklade. **»Prvi zaklad: zlato, denar, bogastvo. ... Ta vrsta bogastva je zelo nevarna.** Res je sicer, da z bogastvom lahko naredimo tudi mnogo dobrega, vzdržujemo družino, a če ga nekdo kopiči kot zaklad, ti **ukrade dušo**. Jezus se v evangeliju vrača k tej temi, k bogastvu, nevarnosti bogastva, k polaganju upanja v bogastvo.

Druga vrsta bogastva je nečimrnost: zaklad prestiža, želja, da bi te drugi videli. Jezus to držo vedno obsodi. Spomnimo se, kaj pravi pismoukom, ko se postijo, dajejo miloščino, molijo, da bi jih drugi videli. **Nečimrnost ne služi ničemur, ampak pokončuje.**

Tretji zaklad pa je ponos, oblast. ... Oblast je minljiva. Mnogo velikih, nadutih ljudi, ki so bili na oblasti, je končalo v anonimnosti, bedi ali zaporu. Ne kopičimo denarja, nečimrnosti, ponosa, oblasti! Ti zakladi ničemur ne služijo... (*Papež Frančišek med sv. mašo v Domu sv. Marte, 20.6.2014*)

Sam bi tem trem zakladom dodal še enega, tj. **užitek in življenje po načelu, delaj kar ti paše.** Užitek uniči vsako sposobnost za lepo in dobro, sposobnost za odnos in ljubezen. Ljubiti ni mogoče, če imamo pred očmi željo po užitku in lagodju. Če ne moremo ljubiti, ne moremo govoriti da smo Jezusovi.

Priznati Jezusa bi tako lahko povzeli v misel – priznati ga je mogoče, če je on resnično naš zaklad. Če pa je on naš zaklad, potem vsi zgoraj omenjeni zakladi dobijo čisto drugo vsebino.

- Bogastvo potem ni cilj, ampak je cilj življenje za drugega, darovanje in skrb za bližnjega.
- Izpasti lep in ugajati ni več cilj. Cilj je pričevati za Resnico, ne glede na to, kaj pravijo drugi.
- Oblast in položaj nista več cilj. Cilj je služenje.
- Iskanje užitka in ugodja sta le ovira do pravega cilja, ki pa je v vztrajnem prizadevanju za ras Božjega kraljestva med nami.

Naj bo Jezus naš zaklad, da ga bomo lahko priznali pred ljudmi in nas bo On priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.